

opusdei.org

A Prelátus 2016. decemberi levele

„A mai idők nem mentesek attól a veszélytől, hogy a rohanó környezet hatására észrevétlenül mi is zaklatottá válunk, és már nem figyelünk arra, hogy Isten egészen közel van hozzánk” - írta az adventről halála előtti utolsó havi levelében mons. Javier Echevarría.

2016.12.26.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Miután lezárult az Irgalmasság Éve, amelynek hatása az egész világra kiterjedt, elkezdjük az adventi időszakot és egyben az új egyházi évet. Az Egyház arra buzdít, hogy szaporább léptekkel igyekezzünk az Úr felé. Ez a tanács mindig időszerű, de a karácsonyi készülődés időszakában, ha lehet, még sürgetőbb.

Mindannyiunk lelkébe belevésődtek a szavak, amelyek az előttünk álló hetekben mindent áthatnak: „*veni, Domine, et noli tardare*”**[1]** – jöjj el, Urunk, ne késlekedjél! Felhívás ez arra, hogy tekintetünket Krisztusra szegezzük, emlékezzünk arra, amikor Betlehemben e világra született, és örömmel és békével várjuk dicsőséges eljövetelét az idők végezetén. Ha ez a törekvés hiányzik, előfordulhat, hogy a mindennapi tevékenységek és a szinte egyforma napok egyhangú ismétlődése életünket jelentéktelen szürkeséggé

változtatja és mintegy elaltatja bennünk a várakozást az Üdvözítővel való találkozásra.

Ezért ismétli az Egyház e csodálatos felkiáltást: jöjj el, Úr Jézus! Ahogy Szent Bernát fogalmazott, az első és a végső eljövétel között van Krisztus közbenső eljövedele, egy „*adventus medius*”, amely létünk teljes ívét át fogja. „Ez a közbeeső időben való Úrjövet, mintegy átívelő út az első megjelenésétől a végső eljövedeléhez. Az elsőben Megváltónkká lett Krisztus, a végső eljövedelekor pedig megjelenik mint a mi életünk, akiben megtaláljuk megnyugvásunkat és vigasztalásunkat.”[2]

Jézus betlehemi születésének közelgő ünnepére készülve ez az időszak arra indít, hogy szemléljük, ahogy Isten minden pillanatban közeledik felénk, vár ránk a szentségekben – mindenekelőtt a gyónásban és a szentáldozásban –, valamint az

imádságban és az irgalmasság cselekedeteiben. „Ébredj! Emlékezz rá, hogy Isten eljön! Nem tegnap, nem holnap, hanem ma, most! Az egyedüli igaz Isten, »Ábrahám, Izsák és Jákob Istene«, nem olyan Isten, aki a mennyekben van és nem érdekli a sorsunk és a történelmünk, hanem az az »Isten, aki eljön.«”[3]

Ennek a várakozásnak minden napja összeköt minket Máriával és Józseffel, valamint Simeonnal, Annával és az Ószövetség minden igaz emberével, aki várta a Messiás eljövételét. Elmélkedjünk arról, hogy mire vágyik Isten – mert számára *„gyönyörűség [...] az emberek fiai között lenni”*[4] –, ami az üdvösségtörténetben jut kifejezésre. Hogyan törekszünk rá, hogy megfeleljünk neki? Tekintsünk gyakrabban Szűz Máriára és Szent Józsefre: elmélkedjünk arról, ahogy napról napra egyre jobban várták Isten Fiának születését. Természetes,

hogyan az e mennyei eseményt megelőző hónapokban a beszélgetéseik középpontjában Jézus állt. Az Atyánk szavai nagyon is időszerűek: **„Csatlakozz örömmel Józsefhez és Szűz Máriához... és hallhatsz majd Dávid házának hagyományairól. Hallani fogsz Erzsébetről és Zakariásról, meghatódsz majd József szeplőtelenül tiszta szerelmén, és szíved hevesen fog dobogni, valahányszor szóba kerül a Gyermek, aki majdan megszületik Betlehemben...”**[5] Azt ajánlom nektek, hogy igyekezzünk az Úrangyalát több szeretettel imádkozni.

A mai összetett, ugyanakkor izgalmas idők nem mentesek attól a veszélytől, hogy a rohanó környezet hatására észrevétlenül mi is zaklatottá válunk, és már nem figyelünk arra, hogy Isten egészen közel van hozzánk. Jézus teljesen odaadja magát nekünk,

ezért magától értetődő, hogy sokat követel tőlünk. Ha ezt nem értjük meg, az annyit jelent, hogy nem értjük vagy nem tettük magunkévá Isten szeretetét.

Nem kell azonban szokatlan vagy rendkívüli helyzetekre gondolni. Isten azt várja tőlünk, hogy igyekezzünk a lehető legjobban teljesíteni a keresztények mindennapi cselekedeteit. Ezért azt javaslom nektek, hogy az elkövetkező hetek során – amelyeket sok országban a karácsonyra való készülődés külsőségeinek *crescendója* jellemez – törekedjete az Istenhez fűződő kapcsolatokat jellemző összeszedettség és mások nagylelkű és örömteli szolgálatának *crescendójára*. A rohanás, a bevásárlási láz – vagy az esetleg a szociális biztonság hiányából fakadó pénzügyi nehézségek –, a háborúk vagy természeti katasztrófák közepette is Isten vigyázó tekintete

alatt kell élnünk. Ez békével tölti el a szívünket. Fordítsuk tekintetünket az érkező Krisztusra, amint arról néhány hete beszélt a Szentatya, Szent Ágoston egyik ismert mondatát idézve: „**»Félek, hogy az Úr elhalad«, és nem ismerem fel; félek, az Úr ott megy el előttem egy elesett, rászoruló emberben, s én nem veszem észre, hogy Jézus az.»**[6]

Ügyeljünk jobban az apró dolgokra az áhítatban, amelyek bensőségebbé és közelebbivé teszik az Istennel való kapcsolatunkat, és barátságos hajlékot teremtenek a kis Jézusnak: például odafigyelve vessünk keresztet, annak tudatában, hogy a Szentháromság befogadott minket és a Kereszt által meg lettünk váltva; természetes módon, ugyanakkor összeszedetten imádkozzuk az asztali áldást és adjunk hálát az ételért; minden térdhajtással a „**tabernákulum örök**

jászla előtt”[7] tegyünk tanúságot a kézzel fogható és élő hit szilárdságáról; mosollyal adjunk alamizsnát; képeit látva szeretettel köszöntsük a Szűzanyát, a hónap első napjaiban szeplőtelen fogantatásának ünnepére készülve. A száraz napokon pedig Szűz Mária segítségével illatos, Krisztus jó illatát – „*bonus odor Christi*”[8] – árasztó virágokra lelhetünk, amint történt akkor is, amikor a guadalupeai Szűz Mária megjelent Juan Diegónak, amiről e hónap 12-én emlékezünk meg.

December 17-től kezdve a Jézusra való várakozás szent türelmetlenséggel tölt el minket: „*Jön már, akit várunk, nem késlekedik, és nem lesz többé félelem határainkon, mert ő a mi Szabadítónk.*”[9]

„Amikor tehát halljuk, hogy Krisztus születéséről beszélnek, akkor maradjunk csöndben, s engedjük, hogy maga ez a Gyermek

**szólaljon meg; vessük bele
szíveinkbe a szavait, közben pedig
ne fordítsuk el tekintetünket az Ő
arcától. Ha karjaink közé vesszük,
s megengedjük, hogy átöleljen
minket, elhozza nekünk a szívbeli
békét, amelynek soha nem lesz
vége. Ez a Gyermekek megtanítja
nekünk, mi valóban lényeges az
életünkben. A világ
szegénységében születik meg, mert
Ő és a családja nem talál helyet a
szálláson. Egy istállóban lel
nyugalomra és támogatásra,
állatoknak szánt jászolba fektetik.
És mégis ebből a semmiből
emelkedik fel Isten dicsőségének a
fénye.”[10]**

Amikor az Istennel való kapcsolat olyan derűssé és boldoggá válik, mint a betlehemi istállóban volt, ennek gyümölcse érezhetővé válik a családjainkban uralkodó mélyebb és örömteli légkörben is, amely ezeket a napokat jellemzi. Ezért az Egyház

arra buzdít minket, hogy az adventi idő alatt készítsük fel jobban a szívünket Krisztus eljövetelére és tegyük félre a lényegtelen dolgokat, a figyelmünket elterelő lármát, a kezünk között lévő dolgok felszínességét. Lehet, hogy sok minden foglalkoztat minket, és az Istennel való kapcsolatunkból hiányzik a nyugalom. Ha az Úrhoz fűződő kapcsolatunkban fenn tudjuk tartani ezt a nyugalmat, át tudjuk azt adni másoknak is, így a karácsonyi napokhoz tartozó szorosabb együttlétet nem jellemzi majd veszekedés, düh, türelmetlenség vagy felületesség, és élvezni fogjuk a közös pihenést, imádságot, a szép családi pillanatok, és örömmel számolunk le minden, még a szívünkben rejtőző előítélettel vagy nehezteléssel.

Ne aggódjatok, ha minden jó szándékotok ellenére az áhítatgyakorlatokban néha elkalandoztok. Törekedjünk azonban

arra, hogy felvértessük magunkat a szükséges természetfeletti és emberi erősséggel ahhoz, hogy elutasítsuk a szétszórtság kísértéseit. Állhatatosan újítsuk meg a vágyat, hogy *élő jászlát* építsünk magunkban, ahol Jézust be tudjuk fogadni, a jászol előtti imádság által, még akkor is, ha néha úgy érezzük, hogy a fellegekben járunk. Gondoljatok ilyenkor Szent Josemariára, aki nem csüggedt el, amikor olykor így állt ott az Úr előtt. 1931-ben egy alkalommal így írt:

„Ismerek egy kis csacsit, akinek olyan rossz a természete, hogy ha Betlehemben ott állt volna az ökör mellett, ahelyett, hogy a Teremtőt imádta volna alázattal, kiette volna a jászolból a szalmát.”[11]

Ezért örömmel tölt el, hogy egyre több országban teret hódít az a keresztény szokás, hogy a családok is betlehemet állítanak otthon.

Ne feledkezzetek el ezekben a napokban azokról sem, akik

magányosak vagy sükséget szenvednek, akiknek valamilyen módon segítséget tudunk nyújtani, hiszen jól tudjuk, hogy ez elsőként nekünk válik javunkra. Igyekeztek családtagjaitokat, barátaitokat, szomszédaitokat, kollégáitokat „megfertözni” ezzel a keresztényi törődéssel. Igazi keresztényi cselekedet többek között az, amelyet a Mű több híve végez néhány este ételt és italt osztva a hajléktalanoknak és azoknak, akik szolgálatot teljesítve öröködnék az emberek nyugalma felett.

Mielőtt befejezném ezt a levelet, szeretnék köszönetet mondani a Szentatyának azért a szerető figyelemért, amellyel a november 7-i audiencián fogadott, valamint a Prelatúra híveire és apostoli munkájára adott áldásáért. Imádkozzatok továbbra is érte és a szándékaiért, abban a biztos reményben, hogy a küszöbön álló

Karácsony ünnepén Krisztus gazdagon elárasztja ajándékaival az Egyházat, a Szentatyát és az egész világot.

A Szeplőtelen Fogantatás előtti kilenced alatt forduljunk gyermeki bizalommal Szűz Máriához. Töltsön el minket szent büszkeséggel, hogy ilyen jó anya gyermekei lehetünk, aki – amint Szent Josemaría szokta mondani – újra és újra Jézus elé vezet minket. A vele való kapcsolat arra ösztönöz majd, hogy örömmel közeledjünk a betegekhez. Ne feledjétek azt a szeretetet és atyai közelséget, amellyel az Alapítónk már a Mű történetének első karácsonyain mellettünk volt: még egyedül volt Istennel, Máriával és Józseffel, mégis együtt mindazokkal a leányaival és fiaival, akik később találtak és találnak majd rá az Opus Deire.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket, és arra kérlek,
imádkozzatok még többet és legyetek
hűségesek.

Atyátok

+Javier

Róma, 2016. december 1.

Copyright © Prælatúra Sanctæ Crucis
et Operis Dei

---

[1] IMAÓRÁK LITURGIÁJA: Advent 1.
vasárnapja, délutáni imaóra,
könyörgés.

[2] SZENT BERNÁT: Ötödik beszéd
adventről, 1 (Imaórák liturgiája,
Szerda advent 1. hetében, második
olvasmány).

[3] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd,
2006. december 2.

[4] Vö. *Péld* 8,31 (Vg).

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*, az örvendetes olvasó második titka.

[6] FERENC PÁPA: Általános audiencián elhangzott beszéd, 2016. október 12. (vö. SZENT ÁGOSTON: Serm. 88, 14, 13).

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Noticias (Hírlevél)*, 1938. december (a Prelatúra Általános Archívuma, sec. A, leg. 3, carp. 3), idézve: *Camino. Edición crítico-histórica (Út. Kritikai-történeti kiadás, szerk.: Pedro Rodríguez)*, Rialp, 3. kiadás, Madrid, 2004, 1051. o.

[8] 2Kor 2,15.

[9] RÓMAI MISEKÖNYV: December 19., Kezdőének (vö. Zsid 10,37).

[10] FERENC PÁPA: Szentbeszéd, 2015. december 24.

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes íntimos*, 181 (1931. március 25.).
Idézve: J. L. Soria: *Maestro de buen humor*, Rialp, 3. kiadás, Madrid, 1994, 91. o.

---

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prlatus-2016-decemberi-levelle/> (2025.04.14.)